

Cauza C-524/20

Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție

Data depunerii:

20 octombrie 2020

Instanța de trimitere:

Městský soud v Praze (Republica Cehă)

Data deciziei de trimitere:

29 septembrie 2020

Reclamantă:

VÍTKOVICE STEEL, a.s.

Pârâtă:

Ministerstvo životního prostředí

Obiectul litigiului principal

Interpretarea și validitatea articolului 10 alineatul (8) din Decizia 2011/278/UE a Comisiei

Interpretarea și validitatea articolului 1 alineatul (1) și alineatul (2) al treilea paragraf din Decizia 2013/448/UE a Comisiei

Alocarea cu titlu gratuit de cote de emisii de gaze cu efect de seră instalațiilor care nu mai sunt exploatate

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

Articolul 267 TFUE

Întrebările preliminare

1. Articolul 10 alineatul (8) din Decizia 2011/278/UE a Comisiei din 27 aprilie 2011 coroborat cu anexa I la această decizie impune alocarea cu titlu gratuit a unor cote de emisii pentru perioada 2013–2020 unei instalații în care se desfășoară un proces care folosește un *convertizor cu oxigen*, în care resursa la intrarea procesului este *fier lichid saturat cu carbon* furnizat dintr-o altă instalație aparținând unui alt operator, dacă, în același timp, se asigură că nu are loc o dublă contabilizare, nici o dublă alocare a cotelor de emisii destinate produsului *metal lichid*?
2. În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare – articolul 10 alineatul (8) din Decizia 2011/278/UE a Comisiei din 27 aprilie 2011 coroborat cu anexa I la această decizie nu este valid cu privire la produsul *metal lichid* din cauza contradicției cu articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului coroborat cu anexa I la această directivă, eventual din cauza redactării insuficient de clare?
3. În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare, având în vedere că temeiul juridic nu mai subzistă, articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2013/448/UE a Comisiei din 5 septembrie 2013 este lipsit de validitate și în ceea ce privește instalația cu identificatorul CZ-existing-CZ-52-CZ-0102–05?
4. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 1 alineatul (1) și alineatul (2) al treilea paragraf din Decizia 2013/448/UE a Comisiei din 5 septembrie 2013 în ceea ce privește instalația cu identificatorul CZ-existing-CZ-52-CZ-0102–05 trebuie interpretate în sensul că aceste dispoziții permit alocarea de cote de emisii destinate produsului *metal lichid* acestei instalații ca urmare a unei noi cereri a Republicii Cehe, dacă se exclud dubla contabilizare și dubla alocare a cotelor de emisii?
5. În cazul unui răspuns negativ la a patra întrebare, articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2013/448/UE a Comisiei din 5 septembrie 2013, în ceea ce privește instalația cu identificatorul CZ-existing-CZ-52-CZ-0102–05 este lipsit de validitate din cauza contradicției cu articolul 10 alineatul (8) din Decizia 2011/278/UE a Comisiei din 27 aprilie 2011 coroborat cu anexa I la această decizie?
6. În cazul unui răspuns afirmativ la a treia, a patra sau a cincea întrebare, cum ar trebui să procedeze în conformitate cu dreptul Uniunii autoritatea din statul membru, care, în mod contrar dreptului Uniunii, nu a alocat cu titlu gratuit cote de emisii operatorului instalației în care se desfășoară un proces care folosește un *convertizor cu oxigen*, în situația în care instalația respectivă nu mai este exploatată, iar perioada pentru care au fost alocate cotele de emisii s-a încheiat deja?

Dispozițiile relevante ale dreptului Uniunii

Decizia 2011/278 a Comisiei, articolul 10 alineatul (8) și anexa I

Decizia 2013/448 a Comisiei, articolul 1 alineatul (1) și alineatul (2) al treilea paragraf

Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului, în special articolul 2 alineatul (1)

Dispoziții relevante de drept național

Zákon č. 383/2012 Sb., o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů (Legea nr. 383/2012 privind condițiile de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră, denumită în continuare „Legea privind cotele de emisii”) articolul 10 alineatul 1

Prezentarea pe scurt a stării de fapt și a procedurii principale

- 1 Reclamanta a operat, până la 30 noiembrie 2015, instalația denumită Ocelárna I (oțelăria I, denumită în continuare „instalația în litigiu”), în care desfășura un proces care folosea un *convertizor cu oxigen*, și anume un proces parțial de preparare a oțelului, în care resursa la intrare era fierul lichid saturat cu carbon, pe care instalația în litigiu o primea de la instalația societății ArcelorMittal Ostrava a.s.
- 2 Litigiul dintre reclamantă și pârâtă privește chestiunea dacă reclamantei trebuia să i se aloce, pentru perioada 2013–2020, cote de emisii gratuite în legătură cu operarea instalației în litigiu. Reclamanta și-a întemeiat poziția potrivit căreia trebuia să i se aloce cote de emisii gratuite pe anexa I la Decizia 2011/278, care include, printre procesele pentru care se alocă cote de emisii gratuite, și procesul care folosește un *convertizor cu oxigen* în legătură cu produsul *metal lichid*. Inițial, pârâta a achiesat la punctul de vedere al reclamantei potrivit căruia trebuie să i se aloce cote de emisii gratuite, astfel încât a inclus instalația în litigiu în proiectul de listă a instalațiilor cărora le vor fi alocate cote de emisii gratuite, prezentat Comisiei în conformitate cu articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2003/87/CE, în versiunea în vigoare pentru perioada 2013–2020. Instalația în litigiu a fost notificată cu identificatorul CZ-existing-CZ-52-CZ-0102–05.
- 3 La articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2013/448 coroborat cu anexa I punctul C la această decizie, Comisia a respins însă includerea instalației în litigiu în lista menționată, precum și cantitățile preliminare corespunzătoare de cote de emisii alocate. În această privință, la considerentul (14) din această decizie Comisia a arătat, printre altele, că instalația în litigiu nu produce metal lichid, ci doar îl primește [de la o altă instalație], ceea ce creează riscul de dublă contabilizare a cotelor.

- 4 Având în vedere cele de mai sus, pârâta a interpretat Decizia 2013/448 în sensul că instalației în litigiu i se pot aloca cu titlu gratuit cote de emisii cu condiția să fie eliminat riscul de dublă contabilizare a cotelor atât pentru instalația reclamantei, cât și pentru instalația societății ArcelorMittal Ostrava în care era produs metalul lichid furnizat către instalația reclamantei. Pârâta a informat în scris Comisia cu privire la poziția sa la 27 mai 2013.
- 5 Directorul general al Direcției Generale Politici Climatice a Comisiei, prin scrisoarea din 30 mai 2013, a explicat că Comisia exprimă opinia juridică potrivit căreia instalației reclamantei nu i se pot aloca deloc cote de emisii gratuite. Toate cotele de emisii gratuite în legătură cu procesul în cauză trebuie alocate instalației operate de societatea ArcelorMittal Ostrava, pentru că aceasta este cea care produce metalul lichid. În opinia Comisiei, singura posibilitate a fost, prin urmare, alocarea tuturor cotelor de emisii instalației care produce metalul lichid ca produs intermediar, iar un eventual transfer parțial al acestor cote instalației în litigiu ar putea avea loc în baza unui contract de drept civil între reclamantă și societatea ArcelorMittal Ostrava.
- 6 Pârâta, în colaborare cu ambele societăți interesate, a efectuat calculul alocării cu titlu gratuit a cotelor de emisii reclamantei și societății ArcelorMittal Ostrava, care, în opinia pârâtei, ar exclude dubla contabilizare și alocare a cotelor destinate produsului *metal lichid* și, totodată, ar reflecta raportul dintre emisiile produse de cele două instalații. Ambele societăți au fost de acord cu această repartizare a cotelor. Ulterior, ministr *životního prostředí* (ministrul mediului, Republica Cehă) s-a adresat Comisarului pentru probleme climatice prin scrisoarea din 26 iunie 2013, în care a prezentat propunerea Republicii Cehe de repartizare a cotelor între operatorii celor două instalații și și-a exprimat convingerea că, datorită acestei propuneri, vor dispărea temerile Comisiei prezentate în corespondența anterioară.
- 7 Comisarul a răspuns la scrisoarea ministr *životního prostředí* (ministrul mediului) prin scrisoarea din 16 iulie 2013, în care a menținut poziția anterioară a Comisiei.
- 8 În consecință, ministr *životního prostředí* (ministrul mediului), prin scrisoarea din 16 octombrie 2013, a informat că, deși nu este de acord cu interpretarea Comisiei, notifică alocarea preliminară a tuturor cotelor exclusiv instalației societății ArcelorMittal Ostrava.
- 9 Ulterior, pârâta, prin decizia din 23 iulie 2014, a alocat reclamantei pentru anii 2013–2020 un număr de cote de emisii gratuite care nu includea cote de emisii pentru instalația în litigiu. Reclamanta a formulat o contestație împotriva acestei decizii, care a fost respinsă prin decizia ministr *životního prostředí* (ministrul mediului) din 12 noiembrie 2014. Ambele decizii ale pârâtei s-au întemeiat, în esență, pe ideea că Decizia 2013/448 nu permitea alocarea cu titlu gratuit de cote de emisii instalației în litigiu aparținând reclamantei. Cu alte cuvinte, pârâta a achiesat la poziția Comisiei, cu care anterior nu era de acord.

- 10 Reclamanta a introdus o acțiune împotriva deciziei ministrului životního prostředí (ministrul mediului) la instanța de trimitere, care a respins-o prin hotărârea din 9 februarie 2017. Împotriva acestei hotărâri, reclamanta a formulat recurs, pe care Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă, Republica Cehă) l-a admis și, prin hotărârea din 23 februarie 2018, a anulat hotărârea în primă instanță pronunțată de instanța de trimitere. Prin urmare, a fost anulată și decizia atacată a ministrului životního prostředí (ministrul mediului) și decizia inițială a autorității administrative de prim grad de alocare a cotelor de emisii.
- 11 Ulterior, pârâta, în calitate de autoritate administrativă de prim grad, prin decizia din 13 august 2018, a alocat reclamantei, pentru anii 2013–2020, exact același număr de cote de emisii gratuite ca în decizia inițială din 2014. Împotriva acestei decizii, reclamanta a formulat din nou o contestație, care a fost respinsă prin decizia ministrului životního prostředí (ministrul mediului) din 31 decembrie 2018. Ministrul și-a menținut poziția prezentată deja în deciziile din 2014. În plus, a arătat că, de vreme ce Comisia nu a emis o decizie prin care să aprobe alocarea de cote de emisii gratuite instalației în litigiu, nu poate fi emisă o decizie de alocare a acestor cote de emisii întrucât, în fond, oricum Comisia nu ar elibera aceste cote. De asemenea, ministrul a atras atenția că încă din anul 2015, reclamanta nu mai operează instalația în litigiu, astfel încât, din acel moment, nu mai poate pretinde cote de emisii pentru această instalație. În plus, în anii în care a operat instalația, a înregistrat în orice caz un surplus de cote de emisii alocate cu titlu gratuit și, prin urmare, nu putea să fi suferit vreun prejudiciu.
- 12 Împotriva celei din urmă dintre deciziile menționate ale ministrului životního prostředí (ministrul mediului), reclamanta a introdus o nouă acțiune la instanța de trimitere. Instanța de trimitere a ajuns la concluzia că este necesar să adreseze Curții de Justiție o cerere de decizie preliminară în conformitate cu articolul 267 TFUE.

Prezentarea pe scurt a motivării cererii de decizie preliminară

Observații generale

- 13 Așa cum s-a arătat mai sus, instanța de trimitere, în cadrul acțiunii pendente în fața sa, analizează problema de drept dacă, în temeiul unor acte relevante de drept al Uniunii, reclamantei trebuia să i se aloce cu titlu gratuit cote de emisii în legătură cu operarea instalației în litigiu.
- 14 În dreptul național, procesul concret de alocare a cotelor de emisii este reglementat de articolul 10 alineatul 1 prima teză din Legea privind cotele de emisii, care face trimitere la procedura aplicabilă în conformitate cu dispozițiile relevante ale dreptului Uniunii. Astfel, obiectul litigiului este exclusiv interpretarea și, eventual, validitatea actelor aplicabile de drept al Uniunii, în special ale Deciziei 2011/278 în lumina Directivei 2003/87 și a Deciziei 2013/448. Dispozițiile relevante ale actelor de drept al Uniunii nu sunt univoce și, până în prezent, nu au fost interpretate de către Curtea de Justiție, astfel încât nu este

vorba, în acest caz, de *acte clair*, nici de *acte éclairé* în sensul Hotărârii Curții din 6 octombrie 1982, CILFIT, C-283/81, ECLI:EU:C:1982:335, punctele 14 și 16. Instanța de trimitere nu este, astfel, o instanță de ultim grad de jurisdicție, care ar fi fost obligată să adreseze întrebări preliminare, însă, având în vedere chestiuni care țin de economia procedurală și faptul că soluția se poate referi și la validitatea unor acte de drept al Uniunii, această instanță a hotărât să facă uz de dreptul său facultativ în acest domeniu.

Cu privire la admisibilitatea întrebărilor referitoare la validitatea Deciziilor 2011/278 și 2013/448

- 15 Potrivit articolului 267 primul paragraf litera (b) TFUE, instanța națională poate adresa Curții de Justiție o întrebare preliminară referitoare la validitatea unui act de drept al Uniunii dacă o asemenea întrebare apare în cauză. Astfel, regula este că pot face obiectul unei trimiteri preliminare și chestiuni care pot face obiectul unor acțiuni în anulare în conformitate cu articolul 263 TFUE (Hotărârea Curții din 12 decembrie 1972 în cauzele conexe International Fruit Company și alții, 21/72 - 24/72, ECLI:EU:C:1972:115, punctul 5 și Hotărârea Curții din 3 iulie 2019, Eurobolt, C-644/17, ECLI:EU:C:2019:555, punctul 26).
- 16 Potrivit articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, o acțiune în anulare împotriva unui act de drept al Uniunii poate fi introdusă de orice persoană vizată în mod direct de actul respectiv, în termenul prevăzut la al șaselea paragraf din acest articol, de două luni de la data publicării actului. Dacă persoana care are, *in mod neîndoielnic*, calitatea procesuală activă pentru a formula o acțiune în anulare, nu introduce acțiunea în termenul de două luni, nu poate invoca apoi lipsa de validitate a actului în fața instanței naționale (Hotărârea Curții din 9 martie 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, ECLI:EU:C:1994:90, punctul 17 și Hotărârea Curții din 25 iulie 2018, Georgsmariengütte și alții, C-135/16, ECLI:EU:C:2018:582, punctul 14).
- 17 În ceea ce privește Decizia 2011/278, acest motiv de inadmisibilitate nu se poate aplica, întrucât, în mod evident, reclamanta nu avea calitatea procesuală activă pentru a ataca această decizie, care nu i se adresa în mod direct. În schimb, în ceea ce privește Decizia 2013/448, reclamanta avea, într-adevăr, calitatea procesuală activă pentru a formula o acțiune în anulare, dar nu a introdus această acțiune. Cu toate acestea, a treia și a cincea întrebare nu sunt inadmisibile.
- 18 În primul rând, instanța de trimitere a adresat toate întrebările potrivit propriilor criterii și nu este vorba aici doar de a adopta argumentația reclamantei. Astfel, regula este că o întrebare preliminară adresată de o instanță a unui stat membru nu poate fi din oficiu inadmisibilă chiar dacă partea interesată putea introduce o acțiune în anulare în conformitate cu articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, dar nu a făcut acest lucru la termen (Hotărârea Curții din 10 ianuarie 2006, Cassa di Risparmio di Firenze și alții, C-222/04, ECLI:EU:C:2006:8, punctele 72–74).

- 19 În al doilea rând, Decizia 2013/448 nu era adresată în mod direct reclamantei, iar jurisprudența a acceptat calitatea procesuală activă a reclamantei abia prin hotărârea Tribunalului din 26 septembrie 2014, DK Recycling und Roheisen/Comisia, T-630/13, ECLI:EU:C:1972:115. La acel moment, reclamanta nu mai putea însă să introducă o acțiune, pentru că expirase termenul de două luni pentru formularea acesteia. Astfel, nu se poate susține că reclamanta a lăsat să se scurgă termenul de introducere a acțiunii, cu privire la care avea, *în mod neîndoielnic*, calitate procesuală activă.
- 20 În al treilea rând, deși calitatea procesuală activă în ceea ce privește acțiunea în anularea Deciziei 2013/448 era neîndoielnică, în circumstanțele concrete din speță, reclamanta a acționat cu bună-credință atunci când nu a introdus acțiunea. Astfel, reclamanta putea în mod legitim să interpreteze dispozițiile articolului 1 alineatul (2) al treilea paragraf din Decizia 2013/448 în sensul că, dacă Republica Cehă prezintă o nouă propunere, care va exclude dubla contabilizare [a cotelor], atunci alocarea de cote gratuite de emisii pentru instalația în litigiu va fi aprobată în viitor de Comisie. Această convingere i-a fost consolidată reclamantei și de pârâtă, care *abia după adoptarea* Deciziei 2013/448 a încercat să ajungă la o soluție de compromis cu Comisia. Abia atunci când negocierile dintre pârâtă și Comisie au eșuat, reclamanta a luat cunoștință de faptul că nu îi vor fi alocate niciun fel de cote de emisii pentru instalația în litigiu, iar la acel moment se scursese deja termenul pentru formularea unei acțiuni împotriva Deciziei 2013/448. Astfel, nu se poate susține că, prin neintroducerea acțiunii menționate, reclamanta a lăsat să se scurgă termenul pentru protejarea drepturilor sale.
- 21 Instanța de trimitere consideră așadar că toate întrebările adresate sunt admisibile.
- Cu privire la prima, a doua și a treia întrebare*
- 22 Obiectul primei întrebări și esența cauzei este chestiunea dacă, în conformitate cu dreptul Uniunii, reclamantei trebuia să i se aloce cu titlu gratuit cote de emisii pentru perioada 2013–2020 pentru instalația în litigiu. Comisia și pârâta susțin că nu, întemeindu-se pe două argumente strâns legate între ele. În primul rând, anexa I la Decizia 2011/278 indică, pentru instalațiile care folosesc un *convertizor cu oxigen*, ca produs de ieșire *fierul lichid saturat cu carbon*, care însă în instalația reclamantei apare ca resursă la intrarea, iar nu la ieșirea procesului care folosește un *convertizor cu oxigen*, și prin urmare nu pot fi alocate cote de emisii cu privire la acest produs. În al doilea rând, articolul 10 alineatul (8) din Decizia 2011/278 exclude dubla alocare a cotelor de emisii destinate aceluiași produs, ceea ce, în opinia Comisiei, în cauza examinată nu se poate asigura altfel decât prin nealocarea de cote de emisii instalației în litigiu a reclamantei.
- 23 În ceea ce privește primul argument, instanța de trimitere arată că activitatea desfășurată în instalația în litigiu îndeplinea condițiile prevăzute de articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2003/87 și, prin urmare, era supusă sistemului de comercializare a cotelor de emisii (Hotărârea Curții din 28 februarie 2018, Trinseo Deutschland, C-577/16, ECLI:EU:C:2018:127, punctul 45). Astfel, sistemul de

comercializare a cotelor de emisii se bazează pe o logică economică ce încurajează orice participant la acesta să emită o cantitate de gaze cu efect de seră inferioară cotelor ce i-au fost acordate inițial, în scopul de a ceda surplusul unui alt participant care a produs o cantitate de emisii superioară cotelor alocate (Hotărârea Curții din 8 martie 2017, ArcelorMittal Rodange et Schifflange, C-321/15, ECLI:EU:C:2017:179, punctul 22). Dacă, în mod contrar directivei, unei instalații care trebuie să fie inclusă în sistemul de comercializare a cotelor de emisii nu i-ar fi alocate niciun fel de cote de emisii, ar fi contrazisă logica economică prezentată mai sus.

În temeiul articolului 10a alineatele (1) și (5) din Directiva 2003/87, instalației în care se desfășoară un proces care folosește un *convertizor cu oxigen* trebuie să i se aloce cote gratuite de emisii pentru anii 2013–2020. Potrivit acestor dispoziții, Comisia era împuternicită să adopte acte delegate, ceea ce a concretizat prin adoptarea Deciziei 2011/278. Această decizie este bazată pe principiul că, la calcularea criteriilor de referință *ex ante* pentru fiecare sector sau subsector, trebuie să se ia în considerare produsele mai degrabă decât materiile prime [a se vedea considerentul (2) al Deciziei 2011/278].

- 24 Prin urmare, anexa I la Decizia 2011/278 care definește diferitele produse de referință este construită astfel încât indică întotdeauna produsul, definiția acestuia și definiția proceselor incluse.
- 25 În cazul produsului *metal lichid*, anexa I a fost însă formulată într-un mod specific, pentru că produsul inclus a fost definit ca „fier lichid saturat cu carbon, destinat procesării ulterioare”, iar unul dintre procesele incluse referitoare la aceste produs este un proces legat de un *convertizor cu oxigen*. Metalul lichid ca produs intermediar al întregului lanț de producție apare, astfel, *întotdeauna* la *intrare* și niciodată la ieșirea procesului care folosește *convertizorul cu oxigen*.
- 26 Părerea Comisiei, exprimată în considerentul (14) al Deciziei 2013/448, potrivit căreia în cazul unui proces care folosește un *convertizor cu oxigen* prin natura lucrurilor nu pot fi alocate cote gratuite de emisii destinate produsului *metal lichid*, deoarece „*instalația nu produce, ci importă metal lichid [îl primește]*”, nu poate fi considerată corectă, pentru că ar însemna că, deși procesul respectiv, în cazul produsului *metal lichid*, este indicat în mod clar în Decizia 2011/278, *niciodată* nu pot fi alocate pentru acesta cote gratuite de emisii, întrucât metalul lichid apare întotdeauna ca resursă la intrarea, și nu la ieșirea procesului. Însă de vreme ce procesul care folosește un *convertizor cu oxigen* a fost menționat în anexa la Decizia 2011/278 și chiar cu referire la produsul *metal lichid*, este evident că pentru acest proces sunt destinate cote de emisii gratuite legate de produsul menționat. Adoptarea unui punct de vedere contrar ar face ca partea menționată din anexa I la Decizia 2011/278 să nu poată fi deloc aplicată.
- 27 Adoptarea interpretării prezentate de Comisie ar conduce la anularea încrederii legitime a tuturor persoanelor interesate, care, pe baza unei formulări clare a Deciziei 2011/278, ar putea să se aștepte în mod legitim ca, în cazul proceselor

care folosesc un *convertizor cu oxigen* vor fi alocate cote gratuite de emisii. În plus, comportamentul Comisiei, care mai întâi a formulat în mod clar actul delegat în sensul că categoria produsului *metal lichid* a cuprins procesul care folosește un *convertizor cu oxigen*, însă apoi a început, în propria practică decizională, să interpreteze acest act în sensul că procesul care folosește un *convertizor cu oxigen* nu poate fi luat în considerare în ceea ce privește produsul respectiv, ar contraveni obligației de a acționa cu bună-credință față de Comitetul de reglementare cu control, cu care Comisia trebuia să discute Decizia 2011/278.

- 28 În ceea ce privește cel de al doilea argument al Comisiei, referitor la interdicția unei duble alocări de cote de emisii destinate aceluiași produs, instanța de trimitere face trimitere la modul de redactare a articolului 10 alineatul (8) din Decizia 2011/278, care prevede că „*în special, atunci când un produs intermediar, care este inclus într-un produs de referință în conformitate cu definiția limitelor sistemului respectiv menționată în anexa I, este importat într-o instalație, emisiile nu trebuie luate în calcul de două ori*”. Exact această situație s-a produs în cazul reclamantei, deoarece instalația acesteia primea [de la o altă instalație] produsul intermediar (fier lichid), la care se referea definiția produsului de referință pentru procesul care folosește un *convertizor cu oxigen*. O soluționare naturală a acestei situații constă în repartizarea cotelor de emisii destinate produsului *metal lichid* între instalația din care este furnizat fierul lichid (operată de societatea ArcelorMittal Ostrava) și instalația reclamantei, în care se desfășoară procesul care folosește *convertizorul cu oxigen*, proporțional cu emisiile de CO₂ care se degajă în timpul celor două procese. Faptul că o asemenea repartizare echitabilă este posibilă a fost dovedit, deoarece în 2013 părâta a convenit cu reclamanta și cu societatea ArcelorMittal Ostrava exact această procedură.
- 29 Nu poate fi acceptată soluția prezentată de Comisie, potrivit căreia toate cotele de emisii ar urma să fie alocate exclusiv societății ArcelorMittal Ostrava, care ulterior ar trebui să le transmită cu titlu gratuit reclamantei în temeiul unui contract de drept civil. În această privință, trebuie subliniat că reclamanta avea dreptul subiectiv, ca element de drept public, la alocarea de cote gratuite de emisii în temeiul articolului 10 alineatul 1 din Legea privind cotele de emisii coroborat cu articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2003/87. Reclamanta nu poate fi privată de acest drept prin trimiterea la un contract de drept civil, pe care o altă entitate de drept privat poate, fără a fi obligată, să îl încheie cu aceasta. În plus, această soluție contravine chiar obiectivului interdicției dublei alocări, care, potrivit considerentului (18) din Decizia 2011/278 constă în „*a evita orice distorsionare a concurenței și a asigura funcționarea corectă a pieței carbonului*”. Dacă obținerea de cote de emisii de către un operator economic ar depinde, fără niciun motiv întemeiat, de un alt operator economic, ar exista riscul unei grave distorsionări a concurenței în raporturile dintre acești operatori, ceea ce ar submina obiectivul deciziei.
- 30 Instanța de trimitere subliniază că prezenta cauză este diferită de cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Curții din 8 septembrie 2016, Borealis și alții, C-180/15, ECLI:EU:C:2016:647. Astfel, în cauza de față, spre deosebire de cauza mai sus

menționată, nu s-a produs o dublă contabilizare a emisiilor cu privire la același produs, nici nu au fost alocate cote de două ori pentru aceeași emisie, ci doar cotele de emisii referitoare la un anumit produs au fost repartizate între două societăți proporțional cu nivelul emisiilor.

- 31 Având în vedere toate considerentele prezentate mai sus, instanța de trimitere consideră astfel că interdicția dublei contabilizări și alocări *a priori* nu se opune ca instalației în care se desfășoară un proces care folosește un *convertizor cu oxigen* să îi fie alocată o parte corespunzătoare din cotele de emisii destinate produsului *metal lichid*, proporțional cu emisiile produse în acest proces.
- 32 În opinia instanței de trimitere, niciunul dintre argumentele Comisiei nu este justificat, prin urmare răspunsul la prima întrebare trebuie să fie afirmativ.
- 33 Dacă însă răspunsul la prima întrebare ar fi negativ, ar trebui luată în considerare problema validității articolului 10 alineatul (8) din Decizia 2011/278 coroborat cu anexa I la această decizie în ceea ce privește produsul *metal lichid*. Astfel, în cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, nu ar fi alocate nici un fel de cote de emisii instalației în care se desfășoară un proces inclus în sistemul de comercializare a cotelor de emisii și căreia Comisia a intenționat în mod clar să aloce cu titlu gratuit cote de emisii. O asemenea concluzie ar fi inacceptabilă în temeiul articolului 2 alineatul (1) din Directiva 2003/87, înțeles în conformitate cu interpretarea adoptată în Hotărârea citată *Trinseo Deutschland*. Astfel, Decizia 2011/278 ar trebui anulată ca urmare a încălcării directivei în temeiul căreia a fost adoptată.
- 34 În plus, acest lucru ar conduce la situația în care, deși procesul care folosește un *convertizor cu oxigen* a fost indicat în anexa I la Decizia 2011/278 printre procesele pentru care trebuie alocate cote gratuite de emisii destinate produsului *metal lichid*, pentru acest proces nu ar putea fi alocate niciodată cote de emisii. Prin urmare, decizia ar fi afectată de o contradicție internă imposibil de înlăturat și, în opinia instanței de trimitere, și din acest motiv decizia ar trebui anulată.
- 35 Dacă răspunsul la a doua întrebare ar fi unul afirmativ, ar fi necesar, desigur, să se abordeze chestiunea dacă, în ceea ce privește instalația în litigiu, este lipsit de validitate și articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2013/448. Prin această decizie, Comisia a respins propunerea prezentată de Republica Cehă de alocare de cote gratuite de emisii reclamantei. Instanța de trimitere consideră evident că, în cazul în care ar fi nevalidă Decizia 2011/278, care a constituit un act juridic subiacent pentru Decizia 2013/448, , respectiva Decizie 2013/448/UE, care i-a urmat, ar trebui să fie de asemenea nevalidă, ca urmare a dispariției temeiului său juridic.

Cu privire la a patra și a cincea întrebare

- 36 În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, ar trebui analizată a patra întrebare adresată, și anume dacă Decizia 2013/448/UE poate fi interpretată în sensul că aceasta permite Republicii Cehe să adreseze o nouă cerere de aprobare a

alocării de cote de emisii pentru instalația reclamantei, în ipoteza în care se garantează că nu va avea loc o dublă contabilizare sau alocare a cotelor de emisii.

- 37 În corespondența cu pârâta ulterioară Deciziei 2013/448, deși Comisia a afirmat în mod categoric că nu va fi niciodată de acord cu alocarea de cote de emisii instalației în litigiu, bazându-se însă în acest sens pe două argumente, care s-ar dovedi neîntemeiate dacă la prima întrebare s-ar răspunde afirmativ. Astfel, în Decizia 2013/448 în sine nu există acele concluzii categorice pe care le-a prezentat apoi Comisia. În mod contrar, la articolul 1 alineatul (2) al treilea paragraf din decizie, Comisia a arătat, referindu-se la instalația în litigiu, că nu se formulează obiecții în ceea ce privește o alocare a cotelor de emisii care ar exclude dubla contabilizare a acestora.
- 38 În opinia instanței de trimitere, Decizia 2013/448 poate fi interpretată în conformitate cu actele de drept ale Uniunii în baza cărora a fost emisă în sensul că, dacă Republica Cehă ar propune din nou alocarea de cote gratuite de emisii către instalația în litigiu a reclamantei și, totodată, într-un mod care ar preveni cu siguranță dubla contabilizare (și dubla alocare) a cotelor de emisii, atunci Comisia ar trebui să aprobe această propunere. Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se răspundă afirmativ la a patra întrebare.
- 39 Dacă însă Curtea de Justiție răspunde negativ la a patra întrebare, atunci în opinia instanței de trimitere ar fi necesar să se răspundă la a cincea întrebare, și anume aceea dacă decizia în cauză este nevalidă în ceea ce privește instalația reclamantei. Dacă din răspunsul la prima întrebare ar rezulta că instalației reclamantei ar trebui să i se aloce cote de emisii și, în același timp, Decizia 2013/448 s-ar opune acestei alocări, această decizie ar trebui anulată întrucât ar contraveni atât Deciziei 2011/278, cât și, indirect, Directivei 2003/87.

Cu privire la a șasea întrebare

- 40 În cazul unui răspuns afirmativ la a treia, a patra sau a cincea întrebare, atunci este necesar să se răspundă la a șasea întrebare.
- 41 Pentru necesități legate de controlul deciziei atacate a ministr životního prostředí (ministrul mediului), instanța de trimitere ia în considerare situația de fapt și de drept existentă la data emiterii deciziei atacate, și anume la 31 decembrie 2018, când instalația în litigiu nu mai era exploatată. Totodată, este foarte probabil ca perioada 2013–2020 să se încheie înainte de pronunțarea unei hotărâri de către instanța de trimitere.
- 42 Nu este clar cum ar trebui să procedeze pârâta în cazul anulării acestei decizii. Potrivit instanței de trimitere, singura soluție admisibilă este ca pârâta să solicite Comisiei aprobarea unei alocări suplimentare a unui număr corect de cote de emisii pentru perioada 2013–2020, iar apoi aceste cote de emisii să fie alocate prin decizie a acestei instituții, inclusiv cotele de emisii pentru instalația în litigiu, până în anul 2015, când exploatarea acesteia s-a încheiat. Atât decizia pârâtei, precum și cea a Comisiei vor avea, desigur, o importanță pur teoretică, pentru că, în

realitate, cotele de emisii nu vor mai putea fi transferate reclamantei. Astfel, având în vedere că perioada [de referință] s-a încheiat, nu îi vor mai fi utile. Vor servi însă ca temei unor eventuale raporturi juridice ulterioare, în special aspectul legat de repararea prejudiciului. Doar în acest mod, soluția în cazul individual al reclamantei poate fi pusă în conformitate cu dreptul Uniunii.

DOCUMENT DE LUCRU